

Cekajuci 1*11*11

by [Radmila Solesa-Cetic](#) on Monday, October 24, 2011 at 3:12pm

Za koji dan, zadnji dan jos jednog nedesavanjima i nedogadjajima punog mjeseca, komsijska djecica ce, kad me noc pokusa sakriti od svijeta, odjevena u kostime koji zastrasuju i kostime koji dusu njeznosc i nostalgijom pune, zakucati na moja vrata. Unijece mi ljepotu i bol uspomena na prve americke godine, kad sam i ja, sa svojom djecom, od vrata do vrata, slatkise skupljala.

I ovaj je praznik sa katolicanstvom povezan, vecina za to i ne zna, neki ga osudjuju, neki ga slave, ovisno kome dijelu tog katolicanstva pripadaju. Djeci i meni pozadina nikad bitna nije bila, kostimi i slatkisi jesu.

Senad jedva prihvatio ideju da njegovi sinovi, od vrata do vrata, "dramce" slatkise. A nas troje, godinama birali kostime, divili se drugima, punili kantice i kese slatkisima, razvrstavali ih kad kuci dodjemo. Odredjivali koliko ih sad mogu pojesti i cekali da se noc završi najduzim pranjem zuba u godini.

Za mene, kao i vecinu potrosaca americkog trzista, to je bio i prelomni dan, u kojem vise nema zezanja i odlaganja, valja se pripremati za Bozic, opet katolicki, ali pozadina ne znaci, praznik se slavi. Valja poceti s kupovinom poklona za sve prijatelje, kolege, komsije. Senad je govorio da u svemu pretjerujem, a meni, valjda, samo pretjerivanje sreću donosilo.

Valjalo je s minimalnom platom recepcionera u mjesec i po, a da Senad ne primijeti ogromni porast troskova na mjesecnom budzetu, svima koje volim kupiti dar. Znak paznje i ljubavi. Moji Yugo prijatelji imaju normalne porodice sa standardnim, 2,3, brojem djece. Moje kolege, meksikanke i sobarice, mahom, imaju svoje standarde. Vise zabava, vise djece, jos vise unucadi. I stalne sam goste na listu stavljala. Najdrizi mi njihov osmijeh bio. Daleko od porodice, na dan kad je svako normalan na porodicnoj veceri. Sitnica u, do bola sjajno-sareni papir umotana, na lutrijski zgoditak lici. Po osmijehu njihovom.

Vjestina je bila, umijece je bilo, od deset do dvadeset dolara sitnicu neku naci, u njoj prepoznati osmijeh onoga kojem se pruza. Tuga je bila, al' na to se uoci praznika nije mislilo, sto dan poslije, sve te poklone mozes naci u po cijene, neke cak i cetvrtinu cijene.

Tuga je bila, za moje prve američke godine, kad sam u kontejneru naseg naselja svježu jelku, božićno drveće, dan poslije ugledala. Ni sad ne mogu odgonetnuti ko li je to toliko nesretan bio da ni Nove Godine, u veselju, čekati nije htio.

Tuga je bila, i deset godina poslije, kad mi prijatelj, koji je znao sve moje platežne (ne)moci, kaže kako je razočaran u cijenu mog poklona, u prodavnici lokalnoj, gledao. Tuga je konstatovala da u mojim ocim vrijedi samo tri-cetiri dolara. Moja je tuga cutala. Zнала je da kalendarima za narednu godinu cijena pada odmah, a nije znala da se ljubav dolarima mjeri. Namjerama i željama, mislila moja tuga.

Kad, ovoga Halloween, svu djecicu slatkisima ispratim, kad sjednem, i kroz sjećanja, na tenane, sa svojom djecom, kroz prethodne prodjeme, neće biti panike pretpraznične. Prijatelja, kolega i komsija više nema. Ja ih sve rastjerala...U ovih godinu dana mi zamjerali i ono što sam im prije pet godina rekla.

Ili nisu, možda ne zovu samo zato što ja ne nazovem. Možda ne vole kucu u kojoj se parties više ne prave, možda im više ni "usput" nisam.

Sreća eto, pa je dan poslije, novembar prvi, Svisveti, All Saints Day, po nekima, All Souls Day, po drugima. Katolički praznik, opet. Pozadinu ne gledam, značenje i duhovno zadovoljstvo tražim. Plamenom ću svijeca sve svoje svete duše podariti.

Na cijenu svijeca oni ne gledaju.

Ljubav i Namjera im bitna.

Sandro i Tin